

«Els que estan jubilant Bartumeu són els seus amics, els 'jaumistes'»

FERRAN GOYA Exprimer secretari del Partit Socialdemòcrata

E. O. G
ESCALDES-ENGORDANY
@PeriodicAND

Qui va ser primer secretari del Partit Socialdemòcrata analitza la crisi que viu l'organització.

–Vostè ha estat primer secretari i sembla que aquesta crisi de partit va iniciar-se cap al final del seu mandat...

–Sí, cap al mig del meu mandat. Però com els cornuts són els últims en saber-ho... Estàs al mig de la situació i malgrat et penses que tens informació suficient, no la tens tota.

–A vegades des de més lluny les coses es veuen més clares.

–Sí, amb perspectiva.

–¿I ara com ho veu?

–El que està succeint ara és fruit de l'època del govern del PS, dels incompliments electorals. Es va dir i repetir el dogma que era per falta de majoria parlamentària, però no tot era votar lleis, hi havia promeses que no era necessari portar en forma de projecte de llei al Consell General, i aquests incompliments eren flagrants.

–Però s'ha de reconèixer el mèrit d'haver engegat negociacions crucials com l'acord monetari o els d'intercanvi d'informació fiscal.

–Clar, quan el copríncep Sarkozy dona el cop de puny sobre la taula l'any 2009 al gener o febrer, vam haver de reaccionar quan vam guanyar les eleccions amb empat tècnic al Consell i tirar endavant la llei de l'intercanvi d'informació fiscal. Això va ser el treball immediat que va haver de fer el Govern, però al Govern hi havia molts ministres. La ministra d'Educació i Cultura o la de Salut no havien de parar la seva activitat perquè s'hagués de fer aquesta llei. Ja sabem que diuen que els homes són incapaços de fer més d'una cosa a la vegada, però si s'és un equip es poden fer diverses coses a la vegada. Llavors, en el període entre la presa de possessió –maig-juny del 2009–, quan es comencen a preparar i signar convenis d'intercanvi d'informació, fins el gener-febrer de 2011, pràcticament es va quedar concentrat l'esforç del govern i del grup parlamentari simplement en la qüestió de la llei d'intercanvi d'informació.

–¿I aquí comencen les friccions que

«Hi ha situacions en què una part no vol trobar consensos i empeny a la qüestió de qui no està amb mi hi està en contra»

«Bartumeu no és un líder, personalitza un poder dins el PS però no és un líder. Un líder es fa validar en unes eleccions internes»

ara generen ruptura?

–Els flagrants incompliments del programa electoral van sumant i passen factura. Però penso que hi ha un punt crucial, un punt d'inflexió, que és el febrer del 2010, quan es produeix la primera crisi, sense ser crisi, de govern, el primer canvi. Quan entren el Claudi Benet i el Gerard Barcia. Això implicava un canvi en l'estructura de cap de govern i sis ministres que s'havia dissenyat. I resulta que l'excusa és que hi ha ministres que van sobresaturats i es parteixen. Llavors el ministre Vicenç Alay que era de Medi Ambient i Ordenament del Territori es queda amb Medi Ambient, i Ordenament del Territori passa a ser de Barcia, i Pere López es queda amb Economia i Finances, i perd Turisme i Comerç que passen a Benet. Va ser una decisió política de treure Alay, que representava la ideologia socialdemòcrata i l'enfocament que s'havien d'aturar les obres i revisar tot el pla viari i polítiques d'infraestructures que venien del govern de Marc Forné i que s'havien mantingut durant el govern d'Albert Pintat. I això se li va treure de les mans, per donar-li al Barcia. D'aquests canvis, el

grup parlamentari i el partit en van rebre informació contradictòria. A uns se'ls va dir que s'havia de reequilibrar el partit i que al Govern estiguessin tots els sectors representats, ¿per què hi havia quatre ministres de la Massana i en calia un de Canillo? Però Benet també viu a la Massana.

–Això genera desconfiança vers el govern des del partit i des del grup.

–Hi havia gent que ja havia tingut la primera desconfiança amb els ministres independents. Va haver-hi sectors que Cristina Rodríguez no queia bé, però es va pensar que un perfil tècnic convenia. Es va veure que havia estat assessora dels governs anteriors i es va pensar que s'havia de fer una gestió tècnica del ministeri, i de fet va ser el primer cop que un govern no va dir amén al pressupost redactat per la CASS, sinó que el va revisar i va aconseguir un estalvi.

–I ara que han passat dos anys, ¿en quin punt estem?

–Hem perdut dues eleccions. Les comunals en alguns llocs sense presentar candidatura, en altres no te-

TONY LARA

► Ferran Goya a l'entrevista, a la redacció d'EL PERIÒDIC.

nim representació perquè no s'han tingut suficients vots.

–¿I això s'explica per la crisi de confiança vers els que se suposava que eren els líders del partit?

–Hi ha dos fenòmens. Potser l'altre costat ho ha fet bé, els de Demòcrates per Andorra. Van guanyar a tots els llocs, i ho van fer bé. Nosaltres penso que vam continuar arrossegant una falta de sintonia amb la societat. Vull insistir amb la història de la centralitat. És a dir, la centralitat és un concepte que si fem jacobinisme i ens inventem des d'un despatx el que és la centralitat, no ens aproximem a la ciutadania. Si la centralitat és aproximar-se als problemes de la ciutadania, jo sóc partidari de la centralitat. Però si

aquesta és quedar-se en un despatx i elucubrar que la societat andorrana és més de dretes, que no vol impostos, que està farta dels abusos dels funcionaris i de la gent que abusa de la seguretat social, doncs llavors no estem fent aproximació a la ciutadania.

–Creu que fins ara l'argument de la centralitat s'ha fet des d'un despatx i no sortint al carrer.

–S'ha fet absolutament des d'un despatx i no s'ha sortit al carrer.

–Així, entenc que vostè està més al costat de FemPS.

–Sí, sí. Això ho vaig dir en un comitè directiu. Hi ha situacions que una part no vol trobar consensos i es tanca, empeny a tothom a la qües-

tió final de qui no està amb mi està contra mi. Llavors hi ha gent que és molt sensible a aquesta argumentació, a aquest xantatge emotiu i diu «d'acord estic amb tu», i d'altres que som menys sensibles a aquests xantatges emotius i diem «escolta, jo t'estimo molt, sóc amic teu, però per aquest camí no aniré amb tu», i llavors pots anar amb gent que són menys amics personals teus però que veus que estan molt més a prop de les necessitats de la societat.

–Vostè seria partidari que Jaume Bartumeu passés a un segon terme.

–Jo sempre, potser m'he equivocat durant molt temps, he pensat que el problema del PS no era el problema de Bartumeu. Potser estava completament equivocat. Una per-

sona que diu que no es presentarà a unes eleccions, el qui està marxant és ell, és ell qui s'està posant en un segon terme. Si es presenta, no sé si el votaria o no, veuria quin equip té. Però si no es presenta... La gent que està jubilat Bartumeu són els seus amics, els jaumistes.

–Vostè creu que els 'jaumistes' haurien de seguir, anar al congrés i presentar una candidatura ells també.

–Sí, el que sembla que... Hi ha gent que només es presenta quan sap que pot guanyar. Socialdemocràcia i Progrés sembla ser que tampoc numèricament no tenen majoria ni correspon el seu pensament a la centralitat del PS. La centralitat del PS està molt lluny de la constitució ideològica de Barcia.

–Rossa i d'altres ja han presentat la baixa de militància. ¿Creu que els seguiran molts?

–Sí, però els últims dies no n'hi ha hagut. El tipus de funcionament és calcat al que havíem vist en d'altres organitzacions en què abans havia estat Bartumeu. La dimissió de la comissió gestora va ser una ordre d'una sèrie de gent que va dir que havien de plegar, perquè no els interessava fer el congrés. Van fer com el *perro del hortelano*, ni come ni deja comer. És a dir, Bartumeu no és un líder, personalitza un poder dins el PS però no és un líder. Un líder es fa validar en unes eleccions internes.

–¿I què passarà? ¿Creu que hi haurà moltes baixes i al congrés serà un grup tirant a reduït?

–No tinc ni bola ni puc fer profecies. Jo el que veig és que la gent que s'ha quedat organitzant el congrés està fent bé les coses i suposo que el congrés no serà de 400 militants però estarà en la línia dels últims congressos. Sempre ha passat, hi haurà candidatura única, el que passa és que les candidatures úniques a les que estàvem acostumats eren de gent afí a Bartumeu. Aquesta vegada sembla que serà el contrari. De totes formes, de baixes de militants n'hi ha hagut i sembla que s'ha estancat les últimes setmanes.

–¿Vostè es planteja deixar la militància si el partit canvia?

–No. Jo tenia molt clar que si s'hagués presentat el grup Socialdemocràcia i Progrés i hagués guanyat, jo continuaria dins el partit. Protesant, escrivint.

–Però Socialdemocràcia i Progrés s'ha autoapartat del congrés.

–Sembla que és la seva tàctica.

–¿Continuarà al PS?

–Sí, i continuaré intentant que la gent vingui al PS i també que els firmants de la carta no en marxin. ≡